

AZ ALMA KOORDINÁTÁI

FULÓP GÁBOR

b.-nek, ki egyszer
 azt tanácsolta:
 — gábor, soha, de soha...

NYÁRI EMLÉK

. jött s.
 . . . nevetve. én meg.
 . . . a nap. . . a kő. . . a hegy. . .
 csobogott bennünk a tenger (ó erre pon-
 tosan emlékszem még!).
 . . . amikor ujjamba szálka.
 térdeltünk
 szepegve.
 s most mindent
 előntenek a feledés és a fakuló fájdá-
 lom apró pontjai.

ERNYEDÉS

kedvesem
 lüktető szivattyú
 a szája
 behörpinti fejem
 combjai lövében
 aranyozott méhkas —
 benne virág

ÓVÓINTÉZKEDÉS

madárfejedbe fúrom csókom édes
 ruganyos nyakad csókomat beszívja
 és kivezeti a vészkijáratokon

ÁGYUNK KÖZÖS

az én holdam a te holdad is
az én kenyerem a te kenyered
az én ajkam a te ajkad
az én vétkem kettőnk vétke

ÖNZETLEN SZERELEM

hajamba csomagolom a szívem
álmaimból masnit kötök rá
és bedobom a postaládába
kedvesem

lábad előtt kivasalom a hótakarót

ondómat fiolába zárom
és átadom neked
születésnapodra

INTERMEZZO

dohányoztál

máskor mézédcsókod
most
akár a rothadt
biciklipumpa

kis boszorka

HOGY SZERELMÜNK DOPPINGOLJUK

jó lenne egyszer
teljesen meztelenül
a hó alá bújni
azután
egy bérelt szkipetárral
szironyt gereblyéztetni
betemetett fejünk fölé
és csupán egy nádszálon
keresztül lélegezni napokig

azt hiszem túlélnénk
s megszoknánk idővel
azt is